

πάντων δέν υπερασπιζόμουν τόν έαυτό μου.

“Ο” ούλιος υπέφερε πολύ, ό φτωχός μου αγαπημένος! “Η κατάσταση του μου προκαλούσε τέτοιο πόνο, ώστε θά ήθελα ν’ άνοιξω τις φλέβες μου μπροστά του, για νά του άποδείξω ότι τόν αγαπούσα άκόμη, ότι τόν αγαπούσα πολύ, ότι ποτέ δέν τόν είχα αγαπήσει με περισσότερη άφοσίωσι...

Γιά νά άποπλύνη τήν προσβολή, μονομάχησε με τό φίλο του. “Ο” Ιούλιος πού έπετίθετο νευρικά έναντίον του αντίπαλου του για νά τόν χτυπήσει με κάθε θυσία, πληγώθηκε στό τέλος άπ’ αυτόν. Εύτυχώς, τό τραύμα του ήταν έντελώς έπιπόλαιο. Κατόπιν πήραμε διαζύγιο. Κι’ αυτό ήταν όλο.

Τό σπίτι μας έκλεισε. “Εγώ πήγα κι’ έγκαταστάθηκα σ’ ένα μικρό διαμέρισμα στό θάθος τής όδοι Νομεντάνα, όπου κρύβω τόν άπέραντο πόνο μου, γιατί αγαπώ άκόμα τόν “Ιούλιο και θά τόν αγαπώ πάντα περισσότερο. “Η αγαπή μου συντηρείται και φουντώνει όλοένα άπό τήν τύψη πού νοιώθω για τό κακό πού του έκανα κι’ άπό τήν όδυνηρή ντροπή πού νοιώθω γιατί έχασα όριστικά κι’ άνεπανόρθωτα τήν έκτίμησί του.

Κάθε τόσο, νοιώθω μι’ άκατανίκητη έπιθυμία νά τόν ξαναϊδώ και τότε πηγαίνω και τόν παραμονεύω, ώρες όλόκληρες, στις γωνιές τών δρόμων άπό τούς όποιους περνάει, ή, τρυπωμένη μέσα σ’ ένα ταξί, στην έξοδο τών θεάτρων πού ξέρω πώς προτιμάει. Οί σωφέρ θά με παίρνουν για τρελλή ή τουλάχιστον για μιá τρομερά ζηλότυπη σύζυγο. “Όταν τόν βλέπω νά παρουσιάζεται, μου φαίνεται πώς σταματάει ή καρδιά μου και ή έπιθυμία νά ριχτώ στην άγκαλιά του γίνεται τόσο δυνατή, ώστε άναγκάζομαι νά φύγω τρέχοντας για νά μη τό κάνω αυτό. Ξέρω καλά τόν “Ιούλιο. Είνε άδυσώπητος. “Η σοβαρότης του χαρακτήρος του, ή αντίληψεις του περί τιμής, ό πόνος πού έννοιωσε και νοιώθει άκόμα, γιατί έχει ύφος κουρασμένο και γερασμένο, τόν έμποδίζουν νά συγχωρήση...

“Εμαθα τό σπίτι του και πήγα εκεί σαν υπηρέτρια, νά κρυφτώ στό θυρωρείο, για νά δώ ποιές γυναίκες τόν έπισκέπτονται. Περίμενα μάλιστα, δαγκώνοντας τά χείλη μου μέχρι αίματος — τόσο υπέφερα! — ως τήν ώρα πού ή γυναίκες αυτές, ή φίλες του, έφυγαν. “Όλες αυτές ή γυναίκες μου μοιάζουν, γιατί ό “Ιούλιος λατρεύει τόν τύπο μου. Μου έλεγε άλλοτε πώς συγκεντρώνω όλα τά στοιχεία τής όμορφιάς πού ώνειρευόταν πάντα νά βρη σέ μιá γυναίκα. Κ’ είχα τώρα τήν έντύπωσι ότι τις γυναίκες αυτές τις έκανε φίλες του, σπρωγμένος άπό έπιθυμία για μένα.

Καταλαβαίνετε, νουνά μου, πόσο υπέφερα!

“Ετσι μιá μέρα, άφου είδα νά φεύγει άπ’ τό σπίτι του μιá νεαρή δακτυλογράφος πού τήν είχε στην ύπηρεσία του τόν καιρό πού ζούσαμε μαζί και πού τήν είχε διώξει έπειδή τή ζήλευα, γιατί έλεγε πώς μου έμοιαζε — δέν ξέρω κι’ εγώ άκόμα πώς βρήκα τό θάρρος νά χτυπήσω τήν πόρτα του... Δέν ξέρω τί μ’ έσπρωξε νά τό κάνω αυτό.

“Ο “Ιούλιος ήρθε και μ’ άνοιξε χωρίς τήν παραμικρή ύποψία. Μά μόλις με είδε, χλώμιασε ξαφνικά και τό πρόσωπό του πήρε μιá έκφρασι σκληρότητας. “Ημουν τόσο συγκινημένη, έτρεμα τόσο, ώστε έπρεπε νά με λυπηθή.

Μπήκα μέσα χωρίς νά με προσκαλέση και, χωρίς ν’ αντίλαμβάνωμαι τί έλεγα, τραύλισα:

— Γιατί, “Ιούλιε, δέχεσαι τόσες γυναίκες;

Μιλιά δέν θυγήκε άπ’ τό στόμα του.

— Ναι, τόσες γυναίκες... Ξαναείπα. Τις είδα σχεδόν όλες...

— Γιατί φοβάμαι, άπάντησε τέλος, μήπως, άν δέν τις άλλαξα τόσο συχνά, έρωτευθώ καμμία... Κ’ ή γυναίκα δέν άξιζει ν’ αγαπιέται...

— Γιατί θρίσκες γυναίκες πού μου μοιάζουν;

— Γιατί μου άρεσει περισσότερο άπό τις άλλες, μου άπάντησε με ύφος θλιβερό σαν νά μιλούσε στον έαυτό του.

Μέσ’ τή φωνή του υπήρχε τέτοια θλίψη και τόσο νοσταλ-

γική έπιθυμία, ώστε θά ήθελα νά πέσω γονατιστή μπροστά του και νά φιλήσω τά πόδια του. Δέν είχα παρά μιá έπιθυμία: νά έξευτελισθώ. Και είπα:

— “Αφου με λαχταράς τόσο, γιατί δέν με παίρνεις σαν μιá από τις φίλες σου; Αυτό θά σε θεραπεύσει ίσως.

Πώς μόρεσα νά του κάνω μιá τόσο φριχτή πρότασι; Συνέτελεσε τάχα σ’ αυτό ό άκατανίκητος πόνος του ή ίσως ή φλογερή μου έλπίδα νά έξιλειωθώ στα μάτια του με μιá προσφορά τόσο ταπεινωτική;

Μέ κύτταξε σκεφτικός. Και τέλος, είπε:

— Γιατί όχι. “Η ιδέα σου μου άρέσει...

Και, χαμογελώντας μοχθηρά έπρόσθεσε: «Είνε άνταξία σου!» “Ανταξία μου! Μου τό είπε αυτό σαν νά είχα γίνει μιá γυναίκα του δρόμου κι’ όχι μιá δυστυχισμένη πού μετανούσε και πού τή βασάνιζαν ή τύψεις κι’ ό έρωσ...

“Ε! οί άντρες, ποτέ δέν με καταλαβαίνουν!

Μ’ έσφιξε με λύσσα στην άγκαλιά του χωρίς νά με φιλάη. Δέν τόν είχα δη ποτέ έτσι... Τι είχε γίνει ή ευγένεια τών τρόπων του και τών κινήσεων του πού τή διατηρούσε και σ’ αυτόν άκόμη τόν έρωτα;... “Απομακρύνθηκε κατόπιν, σχεδόν με όργη, ένω εγώ ήθελα νά τόν σφίξω άκόμα τρυφερά στην άγκαλιά μου, όπως άλλοτε.

“Όταν θέλησα νά φύγω, πιό έξευτελισμένη άπό τή στιγμή πού είχα μπη, τόν ρώτησα, πεσμένη γονατιστή μπροστά του, άν θά μπορούσα νά τόν ξαναϊδώ. Μου άπάντησε ναι, ότι μπορούσα νά πηγαίνω νά τόν βλέπω συχνά, και συγχρόνως μου έδωσε ένα φάκελλο.

— Θέλεις νά τόν ρίξω στό ταχυδρομείο; τόν ρώτησα.

— “Όχι. Είνε δικός σου. “Ετσι κάνω με τις έρωμένες μου. Είσαι και συ πιεά έρωμένη μου και θά σου φέρωμαι όπως και στις άλλες...

Μόλις βρέθηκα έξω, άνοιξα τό φάκελλο τρέμοντας. Μάντευα πώς έκλεινε δηλητήριο για μένα, μά δέν μπορούσα νά καταλάβω τί ακριβώς περιείχε...

Είχε ένα χαρτονόμισμα, ένα χαρτονόμισμα τών χιλίων λιρεττών, πού τό έσχισα με λύσσα.

Κι’ άπό τότε, κάθε φορά πού φεύγω άπ’ τό σπίτι του, μου δίνει ένα τέτοιο φάκελλο, πού τόν παίρνω σιωπηλά και τόν σχίζω κομματάκια, μόλις βρεθώ έξω. Θά ήθελα νά τόν σχίζω μπροστά του, άν δέν φοβόμουν μήπως τόν έξοργί-

σω και τά χάσω όλα... Δέν μπορώ νά συντριψω με τά ίδια μου τά χέρια τόν τόσο λεπτό δεσμό πού μάς ένώνει άκόμη...

Γράφτε μου, νουνά μου, κάτι γλυκό και τρυφερό. Είμαι τόσο μόνη και ύποφέρω τόσο, ώστε είναι άδύνατον νά μη σας έμπνεύσω λίγο οίκτο...

Σας φιλώ τρυφερά,

ΡΟΖΑ ΑΛΦΙΕΡΙ»

Και διά τήν αντίγραφην
ΕΣΤΕΡ ΛΟΜΠΑΡΝΤΟ

— “Αφου με λαχταράς τόσο, γιατί δέν με παίρνεις σαν μιá από τις φίλες σου;

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

Κάποτε ένας δικηγόρος άγόρευε στό Πρωτοδικείο τών Παρισίων με ισχυρά φωνή και φλογερό μένος. “Ενώ όμως θρισκότανε στό ζενιθ τής ρητορικής του εύφραδείας, άντήχησε ξαφνικά άπ’ τό δρόμο ή ήχηρή φωνή κάποιου γνωστού τετραπόδου, διακρινομένου διά τήν άκραν ύπομονητικότητά του. “Αμεσως, όπως ήταν φυσικό, τό άκροατήριο άρχισε νά γελά.

“Ενας άλλος δικηγόρος, αντίπαλος του ρητορεύοντος, παρέιάλεσε τότε τόν όμιλούντα νά σταματήσει πρós στιγμήν τήν άγόρευσί του, ώσπου νά τελειώση ή ξαφνική και όλίγον δυσάρεστος αυτή συναυλία.

“Όταν άποκατεστάθη ή τάξις, ό δικηγόρος έξακολούθησε τό λόγο του ως έξής:

— Παρακαλώ τό σεβαστό δικαστήριο νά με συγχωρήση άν διέκοψα τήν άγόρευσί μου. Αυτό όμως τόκανα πρós χάριν του άξιότιμου κυρίου... συναδέλφου!